

Sygn. akt. IV Ka 1061/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Wojtasiński

Sędziowie SO Włodzimierz Hilla - sprawozdawca

SO Wiesław Juchacz

Protokolant st. sekr. sądowy Aleksandra Deja - Lis

przy udziale Andrzeja Chmieleckiego- prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2014 roku

sprawy **B. K.** oraz **K. G.**

oskarżonych z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
art. 276 k.k., art. 288 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Mogilnie

z dnia 4 października 2013 roku sygn. akt VIII K 404/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

a) uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej zawarte w punkcie 4;

b) ustala, że czyn przypisany oskarżonym w punkcie 3 stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 kw i na podstawie tego przepisu ustawy wymierza im po 500,00 (pięćset) złotych grzywny;

c) uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 11;

d) na podstawie art. 124 § 4 kw orzeka wobec oskarżonych solidarnie obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody w kwocie 300,00 (trzysta) złotych;

e) w miejsce wymierzonych oskarżonym jednostkowych kar pozbawienia wolności z punktów 1 i 2 orzeka wobec nich kary łączne w wysokości po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

f) na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonym na okresy próby lat 5 (pięć);

g) na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonym grzywny w wysokości po 100,00 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej:

- wobec oskarżonego K. G. w kwocie 10,00 (dziesięć) złotych,

- wobec oskarżonego B. K. w kwocie 20,00 (dwadzieścia) złotych;

h) na podstawie art. 73 § 1 kk w okresie próby oddaje oskarżonych pod dozór kuratora;

i) na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar grzywny zalicza oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności, ustalając, że jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny, uznając w ten sposób grzywny za uiszczone w całości;

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. – Kancelaria Adwokacka w M. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. G. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. wymierza oskarżonym – B. K. 500,00 (pięćset) złotych, natomiast K. G. 400,00 (czteryście) złotych opłaty za obie instancje i obciąża ich w częściach równych wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

IV Ka 1061/13

UZASADNIENIE

B. K. i K. G. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 11 czerwca 2013 r. około godz. 23.00 – 23.30 w m. W.gm. M., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na obywatelu Niemiec S. F. w ten sposób, że używając przemocy wobec ww. poprzez uderzenie go pięścią w twarz, spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci stłuczenia żuchwy po stronie prawej i stłuczenia prawego łuku żebrowego, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia torbę turystyczną o nazwie V.z zawartością aparatu fotograficznego marki J.T. telefonu komórkowego marki S. (...), pieniędzy w kwocie 300 euro i 100 zł, portfela, srebrnej obrączki, dokumentów w postaci paszportu i dowodu osobistego na nazwisko S. F., ubezpieczenia zdrowotnego, paszportu psa, powodując szkodę w kwocie około 625 euro (tj. 2625 zł), na szkodę S. F.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 175 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w nocy 11/12 czerwca 2013 r. w m. W. gm. M., działając wspólnie i w porozumieniu z H. R., dokonali zniszczenia przez spalenie uprzednio skradzionych dokumentów S. F. w postaci paszportu i dowodu osobistego oraz paszportu psa rasy terier, którymi to dokumentami nie mieli prawa rozporządzać,

tj. o czyn. z art. 276 k.k.;

III. w dniu 11 czerwca 2013 r. w godzinach 20.00 – 23.00 w W. gm. M. na terenie plaży nad J. W., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali uszkodzenia jednej ławki poprzez powyrywanie z niej desek oraz spalenie, czym spowodowali szkodę w kwocie 300 zł na szkodę sołectwa W.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu wyrokiem z 4 października 2013 r. (sygn. akt VIII K 404/13) orzekł, że:

1. (numeracja wg części dyspozytywnej wyroku) uznał oskarżonych za winnych popełnienia czynu z pkt. I., tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzono im kary po 2 lata pozbawienia wolności;

2. uznał oskarżonych za winnych popełnienia czynu z pkt. II., tj. przestępstwa z art. 276 k.k. i za to, na podstawie cyt. przepisu ustawy, wymierzono im kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. uznał oskarżonych za winnych popełnienia czynu z pkt. III., tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. i za to, na podstawie cyt. przepisu ustawy, wymierzono im kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych oskarżonym w pkt. 1, 2 i 3 kar jednostkowych pozbawienia wolności, wymierzono im kary łączne po 2 lata pozbawienia wolności;

10. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono od oskarżonych solidarnie na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w kwocie 3.402 zł;

11. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono od oskarżonych solidarnie na rzecz sołectwa W. nawiązkę w kwocie 300 zł;

Niniejszy wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia w trybie przepisu art. 63 § 1 k.k. oraz odnośnie kosztów sądowych w sprawie.

Powyższy wyrok został zaskarżony w trybie apelacji przez obrońców oskarżonych.

Obrońca oskarżonego B. K. podniósł zarzuty:

1) obraży przepisów postępowania, tj. art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez wydanie zaskarżonego wyroku przez nieuprawnionego sędziego, przeniesionego na nowe miejsce służbowe na mocy wadliwej (bezprawnej) decyzji, co spowodowało, że w wydaniu wyroku brała udział nieuprawniona osoba;

2) naruszenia prawa materialnego – art. 53 § 1 k.k. poprzez udzielenie, przy wymiarze kary jednostkowej w pkt. 1 oraz kary łącznej w pkt. 4 wyroku pierwszeństwa zasadzie prewencji generalnej przy jednoczesnym pominięciu innych dyrektyw wymiaru kary;

3) rażącej niewspółmierności kary jednostkowej wymierzonej oskarżonemu w pkt. 1 wyroku oraz kary łącznej w pkt. 4.

W konkluzji apelujący ten wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Mogilnie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. G. zaskarżył ów wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i powołując się na podstawę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 4 k.p.k., wyrokowi temu zarzucił rażąca surowość orzeczonej kary, wnosząc o jej złagodzenie i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje były zasadne w zakresie, w jakim implikowały konieczność zmiany wyroku w zakresie określonym w części dyspozytywnej wyroku.

* * *

W pierwszym rzędzie należałoby odnieść się do apelacji obrońcy oskarżonego B. K. jako dalej idącej.

Nie jest trafny podniesiony tam zarzut wystąpienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej (pkt 1 apelacji).

Sąd odwoławczy nie podziela niniejszego zarzutu, a tym samym tej argumentacji, jaka legła u jego źródeł. W odniesieniu do tego zagadnienia funkcjonowały w obrocie prawnym dwa przeciwstawne stanowiska prezentowane w różnych judykatach Sądu Najwyższego. Jak wynika z treści niniejszego środka odwoławczego, obrona wsparcia dla swego stanowiska upatrywała w Uchwale Izby Cywilnej SN z 17 lipca 2013 roku (sygn. akt III CZP 46/13). Pogląd krańcowo odmienny natomiast wyrażono w treści wyroku Izby Karnej SN z 16 października 2013 r. (sygn. akt III KK

280/13), a zbliżone stanowisko prezentowane było w szeregu dalszych orzeczeniach, by wspomnieć choćby: Uchwałę SN z 14 listopada 2007 roku (BSA I-4110-5/07), Uchwałę składu siedmiu sędziów z SN z 27 stycznia 2009 roku (I KZP 23/08, OSNKW 2008/3/19), Uchwałę SN z 28 października 2008 roku (I KZP 24/08, OSNKW 2009/11/92), czy postanowienie SN z 19 maja 2009 roku (II K 169/08, OSNKW 2009/7/58).

Zagadnienie to stanowiło przedmiot uchwały podjętej 28 stycznia 2014 r. Pełen skład sędziów połączonych izb Sądu Najwyższego, z wniosku Ministra Sprawiedliwości, a następnie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. W konsekwencji, niezależnie od zasadności argumentacji przywoływanej w treści poszczególnych judykatów, a dotyczącej możliwości, czy też niemożności substytuowania przez ministra sekretarzy bądź podsekretarzy stanu do podpisywania decyzji o przeniesieniu sędziego na stanowisko sędziego do innego sądu, w związku z reorganizacją struktury sądów powszechnych, obecnie faktem notoryjnym jest, że w treści uchwały uznano (jej uzasadnienie jest dopiero w trakcie sporządzania), że okoliczność taka nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Uzasadnienia dla takiego stanowiska zaś upatruje się w szeregu zasadach demokratycznego państwa prawnego, gwarantowanych przepisami Konstytucji RP, w szczególności: zasadzie prymatu konstytucji, zaufania obywateli do Państwa, pewności obowiązującego porządku prawnego, sprawiedliwości społecznej, czy wreszcie nieretroaktywności.

* * *

Nie jest trafny także drugi z zarzutów sformułowanych w tejże apelacji, a dotyczący poniesionej obrazy przepisu art. 53 § 1 k.k. Przy czym, nawiasem mówiąc, naruszenie owego przepisu, jako statuującego ogólne zasady i dyrektywy wymiaru kary o cennym charakterze, nie może stanowić przedmiotu zarzutu z art. 438 pkt 1 k.k.

W okolicznościach niniejszej sprawy natomiast, zarzut taki jest nieuprawniony także dlatego, że za czyn z pkt. 1. wyroku oskarżonym wymierzono kary w rozmiarze minimalnego ustawowego zagrożenia, a równocześnie brak jest w sprawie okoliczności tego rodzaju (a i sam apelujący na takowe nie wskazuje), które uzasadniałyby orzeczenie owej kary w niższym wymiarze, np. w drodze zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

* * *

Niniejsza apelacja okazała się zasadna w zakresie, w jakim wywołując w sprawie postępowanie odwoławcze implikowała konieczność zmiany zaskarżonego wyroku z urzędu i uznania, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 3 stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 k.w. i w konsekwencji wymierzenia wymienionemu kary na podstawie tegoż przepisu ustawy.

Mocą przepisu art. 2 pkt 7 ustawy z 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013, poz. 1282), wartość przedmiotu czynu zabronionego rozgraniczającą występki z art. 288 § 1 k.k. od wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. stanowi kwota $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. Stosownie do treści § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z 14 września 2012 roku w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 r. (Dz. U. z dnia 17 września 2012 r.), kwota ta - od stycznia 2013 roku - ustalona została na poziomie 1.600 zł. W konsekwencji $\frac{1}{4}$ jej wysokości stanowi kwotę 400 zł. Wartość przedmiotu takowego czynu zabronionego winna być ustalana na moment popełnienia czynu. Ten miał miejsce we wrześniu 2012 roku. Jednakowoż, z uwagi na to, że w przedmiotowym zakresie przepisy cyt. ustawy, poza określeniem czasu wejścia jej w życie (w tej części dwa tygodnie od jej ogłoszenia, a więc z dniem 9 listopada 2013 roku), nie zawierają jakichkolwiek przepisów intertemporalnych, należało dojść do wniosku, że brak jest jakiegokolwiek racjonalnego powodu do uznania, iżby w tym zakresie nie miała obowiązywać ta reguła, jaka w systemie prawa karnego statuowana jest treścią przepisu art. 4 § 1 k.k. Jeśli zaś tak, to uznając, że w chwili obecnej właśnie wspomniana kwota 400 statuuje zaistnienie przestępstwa, ustalona zaskarżonym wyrokiem wartość przedmiotu czynu przyjęta w części dyspozycyjnej wyroku – 300 zł powoduje konieczność uznania, że mamy do czynienia z wykroczeniem przewidzianym w art. 124 § 1 k.w.

To z kolei implikowało konieczność wymierzenia oskarżonemu kar w oparciu o tenże przepis ustawy. Mając na uwadze ustalone przedmiotowe i podmiotowe okoliczności niniejszego czynu, w szczególności zaś wartość uszkodzonego mienia, acz także okoliczności w jakich miało to miejsce, uznać należało, że karą adekwatną do ustalonego stopnia

społecznej szkodliwości tegoż czynu oraz stopnia zawinienia sprawy będzie kara grzywny w wysokości po 500 zł względem każdego w wymienionych.

Powyższa konstatacja implikowała konieczność uchylecia orzeczenia z pkt. 11 wyroku, a równocześnie uzasadniała celowość solidarnego zobowiązania oskarżonych do zapłaty równowartości wyrządzonej szkody, a to w trybie przepisu § 4 art. 124 k.w.

Taki stan rzeczy rodził również konieczność uchylecia rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 4 wyroku i wymierzenia oskarżonym, w miejsce kar jednostkowych z pkt. 1 i 2 wyroku, nowej kary łącznej w rozmiarze po 2 lata pozbawienia wolności.

* * *

Równocześnie natomiast, obydwie apelacje były zasadne w zakresie, w jakim zakwestionowano w nich rażącą surowość wymierzonych oskarżonym kar (łącznych) z uwagi na ich bezwzględny charakter.

Rację bowiem mają autorzy apelacji gdy wywodzą, że w odniesieniu do oskarżonych występują warunki do postawienia względem nich dodatniej prognozy kryminologicznej. Brak drastyczności działania sprawców wobec osoby pokrzywdzonego nie wskazuje na szczególnie duże nasilenie złej woli; zastosowali oni środki przemocy w zakresie i o charakterze niezbędnym dla zrealizowania celu głównego - zaboru jego mienia, spowodowali w konsekwencji relatywnie nieznaczne obrażenia ciała u ofiary, w toku postępowania przyznali się do stawianych im zarzutów i wyjaśnili okoliczności czynu, przyczyniając się znacząco do ustalenia stanu faktycznego w sprawie, obaj nie byli dotąd karani sędownie, a równocześnie aktualnie prowadzą ustabilizowany tryb życia, nie wchodzą w konflikt z prawem, osk. B. K. i łoży na utrzymanie rodziny (k. 491 – 495). Uznać zatem należało, że istnieją wszelkie przesłanki by przyjąć, że istnieje wobec nich dodatnia prognoza kryminologiczna i przyjęcia, że obaj sprawcy w przyszłości będą przestrzegali porządku prawnego i nie popełnią ponownie przestępstwa. Uzasadniało to wymierzenie wobec nich kar wolnościowych i warunkowe zawieszenie wykonania kar łącznych pozbawienia wolności na relatywnie długie, bo 5-letnie okresy próby, pozwalające w optymalny sposób zweryfikować wobec nich ową dodatnią prognozę kryminologiczną.

Dla wzmocnienia efektu represyjnego kary celowe było wymierzenie oskarżonym grzywien w kwotach adekwatnych do okoliczności czynu (po 100 stawek dziennych), różnicując jednak wysokość jednej stawki dziennej w stosunku do każdego z nich, a to z uwagi na ich obecną sytuację życiową i materialną, a wynikającą z treści uzyskanych, wzmiankowanych wywiadów środowiskowych.

W konsekwencji, odmiennie należało rozstrzygnąć także w trybie przepisu art. 63 § 1 k.k., zaliczając oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet wymierzonych im grzywien, jako kar podlegających efektywnemu wykonaniu.

W ocenie Sądu ad quem tak ukształtowane rozstrzygnięcie o karze będzie w optymalny sposób przystawało do ustalonego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów, a także do stopnia ich zawinienia, czyniąc zadość wszystkim tym dalszym celom kary, jakie statuowane są treścią przepisu art. 53 k.k., zarówno w zakresie celów wychowawczych, ale i represyjnych.

* * *

Orzeczenie odnośnie kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze oparto o treść przepisu § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu ma swe uzasadnienie w treści przepisów art. 634 k.p.k. oraz art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983.49.223 ze zm.), mając na względzie obecną sytuację życiową i materialną oskarżonych.